

SAMUEL BJÖRK

pommittaja

Suomentanut Päivi Kivelä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Norjankielinen alkuteos *Bomberen*

Copyright © Samuel Bjørk 2025

Published by agreement with Ahlander Agency

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty

ISBN 978-951-1-42813-8

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2025

1

1

Eläkkeelle jäänyt kirkkoherra Abraham Jacobsen istui metrojunassa epämiellyttävän tunteen vallassa. Hän oli menettänyt uskonsa Jumalan olemassaoloon. Muutama tunti sitten, aamurukouksensa aikana, hän oli kääntänyt katseensa ylöspäin ja esittänyt kysymyksen: Oletko sinä olemassa?

Ja jos olet?

Miksi sallit sen tapahtua?

Seitsemänkymmentäkaksivuotias kirkkoherra katsoi ulos ikkunasta ja huokaisi raskaasti. Talot ja puut vilisivät ohi mutta hän ei nähnyt niitä. Ulkomaailma oli yksitoikkoisen harmaa ja tarkoitusta vailla. Tällaista hänellä ei ennen ollut. Hän oli vireä ja nautti luomistyön pienimmästäkin yksityiskohdasta, mutta viime vuosina?

Ei, mikään ei ollut enää entisellään.

Epäily.

Abraham Jacobsen kasvoi hartaan uskonnollisessa kodissa piku kylässä Sørlandetissa. Oli melko outoa että hän perusti sen pienen vaihtoehtoisen keskusteluryhmän opiskellessaan teologiassa tiedekunnassa. Siellä he käsitelivät asioita, joista ei olisi saanut puhua. Esimerkiksi naispappeutta. Miksi nainen ei voisi johtaa seurakuntaa? Ja homoseksuaalisuutta, joka oli siihen aikaan ankarasti kiellettyä kaikissa yhteiskuntakerroksissa, ei pelkästään kirkossa. Ryhmä oli kokoontunut salaa tiedekunnan kaukaisimmassa kellarihuoneessa, ja vaikka professorit saivat siitä nopeasti tiedon ja kielsivät heitä jatkamasta, se oli ollut hyvää ja jännittävää aikaa.

Koska siellä Abraham oli tavannut hänet.

Ruthin.

Kauneimman naisen, jonka hän oli koskaan nähnyt. Kauneimman ihmisen, jonka oli koskaan tavannut.

Abraham hymyili kun metrojuna pysähtyi ja matkustajia poistui vaunusta ja uusia nousi kyytiin. Nykyisin hän kulki kolme kertaa viikossa keskustaan ja sieltä Manglerudiin.

Kävi Ruthin haudalla.

Ruth oli vaatinut että hänet haudattaisiin vanhempiensa viereen, eikä Abrahamilla ollut mitään sitä vastaan. Vaikka matka olikin pitkä. Ei hänellä ollut paljon muutakaan tekemistä nyt kun Ruth oli poissa. Vaimo oli ollut hänen koko elämänsä ja hän kaipasi tätä niin, että joinakin aamuina tuntui vaikealta avata silmät.

Oletko sinä olemassa?

Hän katsoi ulos ikkunasta kun viimeiset matkustajat kiirehtivät asemalaiturin poikki ja istuivat vaunun toiseen päähän. Oli lauantaiaamupäivä ja yleensä juna oli silloin täynnä, mutta ei tänään, jostain syystä väkeä oli vain kohtalaisesti. Muita elämäntapahtumia. Nuori pariskunta, poika hymyili, katsoi tyttöä lämpimästi ja silitti tämän pehmeitä hiuksia. Ja äiti lapsi sylissänsä, pieni vaaleakiharainen poika, joka nauroi ja osoitti sirkuspelleksi pukeutunutta miestä jolla oli ilmapalloeläin, oli tietysti matkalla jonkun lapsen syntymäpäiville. Huolestuneen näköinen liike mies salkku sylissä, elehti puhuessaan hiljaa puhelimeen.

Nuorisoa oli onneksi vähän. Abraham oli muuttunut vuosien mittaan varovaisemmaksi, melkein pelokkaaksi. Kerran kun Ruth ja hän olivat menossa kaupunkiin, joku nuori poika varasti Ruthin käsilaukan eikä näyttänyt edes häpeävän tekoaan. Käveli vain suoraan heidän eteensä, kiskaisi laukan vaimon sylistä ja häipyi ovesta kuin ei olisi tehnyt mitään erikoista.

Sellainenko maailmasta oli tullut?

Eivätkö ihmiset enää välittäneet toisistaan?

Silloin se oli Ruth joka alkoi puhua asiasta, myöhemmin samana iltana.

Miksi Jumala tekee näin?

Jos Hän on niin hyvä?

Jos Hän on kaikkivaltias?

Miksi ihmiset kärsivät näin paljon?

Sotaa, nälkää, kurjuutta, vääryyttä, mikä kaiken sen tarkoitus oli?

Abraham sai vaimon luopumaan epäilyksistään, muistutti Tuomas Akvinolaisen sanoneen, että Jumala on antanut ihmiselle vapaan tahdon ja siksi ihminen on vastuussa teoistaan. Ja että hyvät ihmiset palkitaan taivaassa, Jumalan ikuisessa valtakunnassa.

Mutta nyt?

Abraham Jacobsen oli elänyt Pyhän kirjan mukaan koko ikänsä, mutta entä nyt?

Ei, sitä hän ei voinut antaa anteeksi.

Syöpää, joka oli vienyt hänen vaimonsa.

Ja millä tavalla.

Ihmisethän sairastuivat, Herran tiet olivat tutkimattomat, mutta miksi vaimon täytyi kärsiä niin paljon?

Ei, se ei ollut oikein.

Niin hyvä ihminen?

Joka oli omistanut elämänsä toisille?

Kokonainen vuosi sietämättömiä kipuja sairaalan sängyssä, hidasta kuihtumista Abrahamin silmien edessä.

Auta minua.

Laihat kädet ojentuivat häntä kohti eräänä iltana, epätoivoinen katse, kuivat huulet jotka liikkuivat vain vaivoin.

Auta minua, Abraham.

Se vaati häneltä kaikki tahdonvoimat.

Ettei hän tehnyt sitä.

Ei painanut tyynyä vaimon kasvoille.

Että Ruth pääsisi tuskistaan.

Silloin se alkoi itää hänessä. Ja kasvoi hautajaisten jälkeen. Iltaisin ikkunan ääressä keittiössä, jossa hän istui nyt yksin.

Oletko sinä olemassa?

Miksi annoit hänen kärsiä niin paljon?

Abraham sulki silmänsä ja vaipui raskaisiin ajatuksiinsa, mutta säpsähti kun vaunun toisesta päästä kuului huuto.

"Pommi!"

"Hänellä on pommi!"

Aivan kuin ei olisikaan siinä, aivan kuin kaikki tapahtuisi jossain muualla, Abraham istui suu auki ja katseli ympärillään leviävää paniikkia.

"Pommi!"

Ihmiset tungeksivat kohti vaunun sitä päätä, jossa hän istui. Äiti vaaleakiharaisen poikansa kanssa, silmissä tuijottava katse. Ja suunnilleen hänen ikäisensä nainen, joka ontui keppiinsä nojaten.

"Hänellä on pommi!"

Mitä?

"Pysykää rauhallisina!"

Niin huusi joku mies ja huitoi kiivaasti, mutta ihmiset vain kiljuivat hänen ympärillään.

"Siirtykää taaksepäin vaunussa!"

Vihreämeikkoinen nainen horjahti nuoren pojan päälle, pudotti silmälasinsa ja jäi makaamaan nyyhkyttäen Abrahamin jalkojen eteen.

"Pitäkää kiinni!" mies huusi. "Lasken kolmeen ja vedän hätäjarrusta!"

Hänen äänensä oli hukkoa hätäntyneeseen kiljuntaan.

"Yksi... kaksi... kolme!"

Abraham tarttui tukikahvaan ja kumartui. Jarrut kirskuivat vihlovasti ja vaunu nytkähti niin, että hän löi päänsä edessä olevan penkin selkänojaan, menetti hetkeksi tajuntansa ja havahtui kun hätäjarrusta vetänyt mies kumartui hänen puoleensa.

"Oletko kunnossa?"

Juna oli pysähtynyt. Ulkona näkyi matkustajia.

"Naisella on pommi", mies jatkoi ja tarttui häntä käsivarresta.

"Tule mukaan. Mennään ulos."

Mies auttoi hänet ylös ja talutti pitkin keskikäytävää.

Nyt Abraham näki hänet.

Naisen, josta mies puhui.

Hän istui yksin.

Vaunun toisessa päässä.

"Tule!" mies huusi ja veti häntä avointa ovea kohti. "Se voi räjähtää milloin tahansa!"

Mies yritti työntää häntä ulos, mutta Abraham ei liikahtanutkaan.

Tämäkö se on?

Abraham vilkaisi taivasta kohti ja kääntyi katsomaan vaunun toisessa päässä istuvaa naista.

Tämäkö on minun tehtäväni?

Mies oli jo melkein ulkona ja huusi hätäntyneenä hänelle, ihmisjoukko metelöi takana.

"Tule jo!"

Abraham huitaisi häntä menemään pois ja astui epävarmasti muutaman askeleen keskikäytävällä.

Nyt hän näki naisen selvästi.

Aivan tavallinen nainen.

Aivan tavallisissa vaatteissa.

Suunniltaan pelosta.

Vapisi.

Rintaan oli kiinnitetty jotain.

Abraham ei välittänyt, vaikka mies huusi vielä jotain ulkoa, vaan istui rauhallisesti naista vastapäätä.

"Hei", hän sanoi varovasti.

Nainen tuijotti häntä kauhistuneena.

"Minun nimeni on Abraham. Entä sinun?"

Nainen pudisti hätäntyneenä päätään.

”Etkö voi puhua?”

Nainen pidätti hengitystään ja silmistä paistoi epätoivo.

”Älä pelkää”, Abraham sanoi.

Nainen päästi mykän huudon kun jokin liikahti hänen rinnassaan.

Punainen numero.

5.

”Minä olen tässä.”

Abraham kumartui eteenpäin ja tarttui naisen käsiin.

4.

Nainen hengitti kiivaasti suunympärys valkoisena ja katsoi häntä kauhusta laajentunein silmin.

3.

Aika pysähtyi. Kaikki seisahtui. Äkkiä Abraham näki Ruthin. Sellaisena kuin hän oli kauan sitten. Vuokratun kesämökin puutarhassa. Kukkamekossa, joka oli Ruthin mielestä vähän liian uskalias, mutta jota hän käytti koska oli saanut sen lahjaksi Abrahamilta. Aurinko paistoi kauniille olkapäille ja heijastui tyyne järven pinnasta. Abrahamin käsi pehmeällä selällä, suloinen hymy vaimon pisamaisilla kasvoilla. Sitten toisessa paikassa, rivitalossa johon heillä ei olisi ollut varaa mutta jonka he siitä huolimatta ostivat, ensimmäisen yhteisen asunnon. Radio soi taustalla ja Ruth hyräili ripustaessaan raidallisia verhoja keittiön ikkunaan, kasteluletku vuoti ja siitä roiskui vettä Ruthin päälle kun hän juoksi paljain jaloin märällä nurmikolla.

Ja sitten uusi kuva, vielä selvempi.

Ruthin kasvot.

Paljon vanhemmat.

Hymyilivät valokehässä rauhaa täynnä.

Varmuus.

2.

”Emme ole yksin”, Abraham sanoi varovasti hymyillen.

Nainen avasi suunsa ja huusi.

1.

Abraham Jacobsen puristi naisen käsiä niin lujaa kuin pystyi. Ja sulki silmänsä.

2

Jessica Blomqvist seisoi Volvat-lääkäriaseman edessä ja katsoi puhelintaan aivan kuin se voisi muuttaa tilanteen. Heidän piti olla täällä yhdeksältä. Oliko mies unohtanut sen? Kolmekymmentäneljävuotias Jessica valitsi numeron uudestaan, mutta puhelu meni vieläkin vastaajaan. *Hei, soitit Rockyille, älä jätä viestiä, en kuuntele niitä kuitenkaan.* Mutta tällä kertaa mies oli luvannut. Pyhästi ja kalliisti. *Nyt sinä tulet, Rocky, eikö niin?* Mies oli katsonut häntä hajamielisesti aivan kuin olisi ajatellut jotain aivan muuta, mutta Jessica oli tarttunut häntä olkapäistä ja katsonut silmiin. *Lauantaina. Yhdeksältä. Volvatin edessä. Onko selvä?*

Jessica Blomqvist huokaisi ja katsoi kelloa. Se oli jo viisi yli ja hänen olisi pitänyt olla sisällä, ei vaan *heidän* olisi pitänyt olla sielä *yhdessä*. Oli turha mennä yksin. Koska Rocky oli menossa testiin. Siemenneste piti tutkia ja selvittää, oliko miehen pusseissa elämää, joka antaisi Jessicalle sen mitä he toivoivat.

Lapsen.

Jessica oli VG:n toimittaja ja moni naispuolinen työkaveri oli kuiskutellut hänen korvaansa, ettei hänen kannattaisi hankkiutua raskaaksi. Ei nyt kun hän oli uransa huipulla. Johtoporras ei pitänyt sellaisista. Lasta odottavista toimittajista, jotka jäisivät äitiyslomalle ja asettaisivat muita asioita työn edelle. Se ei tietysti ollut virallinen asenne, sellaiseen maineenpilaamiseen heillä ei ollut varaa, mutta totta se oli. Jessica oli silti tehnyt päätöksensä.

Hän halusi lapsen.

Maksoi mitä maksoi.

Hemmetti.

Hän pudisti päätään ja katsoi taas kelloa.

9.06.

Yrittäisikö vielä soittaa?

Ei, mitä apua siitä olisi.

Hän tunsu Rockyn. Näki miehen mielellään tämän ateljeessa, mökillä Hvalerissa. Keskittyneen katseen maalaustelineen ääressä. Musiikki soi taustalla. Rocky ei ollut huomannut yön muuttumista päiväksi, oli varmasti pyörtynyt väsymyksestä joskus aamuyöllä ja unohtanut kaiken muun, myös Jessican ja sen että vaikka Jessica ei yleensä esittänyt mitään vaatimuksia, tällä kertaa hän oli ollut päättäväinen.

Nyt sinä tulet, onko selvä?

Joo joo, rauhoitu, Jessica. Kyllä minä tulen. Tiedät hyvin että minäkin haluan lapsen.

Jessica huokaisi ja lysähti penkille.

Olikohan se totta?

Eräänä iltana ateljeessa, juotuaan vähän liian monta lasillista punaviiniä, mies oli kai sanonut mitä ajatteli. *Sinä haluat lapsen vain siksi että oma lapsuutesi oli niin surkea, Jessica. Haluat korvata sen perustamalla oman perheen.* Jessica oli silloin melko tukevas-ti humalassa eikä keksinyt sopivaa vastausta, mutta herätessään seuraavana aamuna hän oli käsittänyt että Rocky oli oikeassa.

Äiti.

Tai ei, se oli väärin, ei hän mikään äiti halunnut olla. Jessica oli joutunut selviytymään yksin. Pienestä asti. Laittoi ruokansa. Pesi vaatteensa. Hoiti läksynsä. Teki kaiken salatakseen muilta, että äiti ei huolehtinut hänestä vaan makasi enimmäkseen sam-muneena olohuoneen sohvalla, jos ei ollut kaupungilla metsästä-mässä jotain idioottia, jonka voisi raahata kotiin maksamaan las-kuja ja huolehtimaan että juomia riitti.

Lapsi.

Kunnon perhe.

Mitä vikaa siinä oli?

Että toivoi jotain sellaista?

Edellisenä syksynä Jessica oli ollut palkintoehdokkaana kirjoittamastaan artikkelisarjasta, joka käsitteli alkoholistien lapsia, ja toimituksessa oli kiiteltu häntä, *hiton hyvä, Jessica, niin aitoa, en ymmärrä miten osasit.*

Mitäs luulisitte?

Ei hän tietenkään sitä sanonut, ei halunnut kenenkään tietävän.

Olin yksi heistä.

Jessica huokaisi ja katsoi kelloa.

9.07.

Hemmetin Rocky.

Ala tulla jo.

Hän aikoi juuri soittaa kun äkillinen jyrähdys helisytti ikkunoita hänen ympärillään.

Mikä se oli?

Hän käänteli päätään.

Mikä hitto se oli?

Pysäköintipaikalla toisetkin olivat seisahtuneet ja katselivat ympärilleen, lapsi itki vaunuissa, ikkunoita avautui ja niihin ilmaantui uteliaita kasvoja, osoittelevia sormia.

Joku nuori mies juoksi rakennuksen takaa.

”Tuolla pamahti! Räjähhti!”

Jessican toimittajaminä heräsi, hän tarttui laukkuunsa ja juoksi miehen kanssa nurkan taakse.

”Katso, tuolla palaa!”

Hän näki sen. Sakean mustan savun, kattojen ylle kohoavat liekit metroradan luona.

Hitto.

Mitä se oli?

Hänen täytyi soittaa toimitukseen.

Ja päästä jotenkin radan varteen, lähemmäksi räjähdyspaikkaa.

Jessica katsoi ympärilleen.
Mikä oli nopein reitti? Alikulun kautta Majorstuan metroasemalle ja sieltä radan vartta?
Hän juoksi pysäköintipaikalle ja silloin puhelin soi.
Ei hemmetti, Rocky.
*Nyt*kö sinun piti soittaa?
Hän vilkaisi lääkäriaseman ovea.
Kohta kymmenen yli.
He voisivat ehtiä vielä.
Tietysti.
VG:n toimittajat olivat jo varmasti menossa paikalle.
Jessica ravisti vihasena päätään ja vastasi.
”Missä sinä olet? Olen odottanut melkein kaksikymmentä minuuttia!”
Hiljaisuus.
”Haloo? Missä sinä olet?”
Pieni naurahdus ja sitten ääni.
Se ei ollut Rockyn vaan jonkun vieraan.
Miehen.
Matala ääni, jossa oli jonkinlainen metallinen kaiku.
”Hei Jessica, anteeksi että häiritsen sinua.”
Jessica huokaisi.
”Valitan, mutta en ehdi nyt puhua.”
”Uskoisin että ehdit. Äsken kuului pum, eikö niin?”
”Tuota... mitä tarkoitat?”
”Haluatko olla ystäväni?”
”Ystäväsi?”
Mies naurahti.
”Niin. Pidän sinusta, Jessica. Sinä sovit täydellisesti.”
”Vai niin. Kuule, en tiedä kuka olet, mutta minulla ei nyt ole aikaa tähän typeryyteen.”
”Se nainen oli ensimmäinen”, mies sanoi rauhallisesti.
Ensimmäinen?

Mitä tämä oli?

Jessica pysähtyi ja vilkaisi ympärilleen. Paniikki oli leviämässä. Ihmiset juoksivat, joku nainen itki ja hänen miehensä lohdutti. Kaukaa kuului sireenien ääntä. Monien sireenien.

"Oletko siellä, Jessica?" ääni jatkoi. "Haluatko olla ystäväni? Vai soitanko jollekin toiselle?"

"Tuota, täällä ollaan."

"Hyvä. Haluat siis olla ystäväni?"

Kaksi poliisiautoa ja ambulanssi menivät Sørkedalsveienillä sireeni ulvoen.

"No, kyllä. Kyllä minä voin olla... ystäväsi. Mitä haluat?"

Nyt tuli paloautoja, ne yrittivät päästä ruuhkassa eteenpäin.

Mies naurahti.

"Hyvä, asia on sitten sovittu. Kiitos, Jessica. Siinä kaikki toistaiseksi."

"Odota", Jessica huusi puhelimeen.

Sydän hakkasi kiivaasti puseron alla.

Vähän aikaa oli hiljaista.

"Niin?" kuului lopulta.

"Jos olen... ystäväsi, niin minun täytyy tietää kuka olet, eikö niin?"

Mies naurahti.

"Voin antaa sinulle vihjeen."

"Minkä?"

Taas joukko hälytysajoneuvoja viiletti ohi.

"Katso peiliin", ääni sanoi rauhallisesti.

"Mitä tarkoitat?"

"Katso peiliin."

"Peiliin?" Jessica toisti häkeltyneenä. "Mitä se...?"

Enempää hän ei ehtinyt sanoa.

Puhelu oli jo loppunut.

3

Murhatutkija Holger Munch istui talonsa terassilla hiekanväriset sortsit jalassa ja vaaleansininen havaijipaita päällä. Hän ei muistanut, milloin oli viimeksi ollut muutaman päivän vapaalla. Hän nojautui taaksepäin aurinkotuolissa, laski kädet pullealle vatsalleen ja hymyili katsellessaan hyvin hoidettua pihaa. Vaimolla oli selvästi viherpeukalo. Eihän se mitenkään suuri ollut, tämä puutarha valkoisen talon takana Røassa, mutta vaimo oli tehnyt siitä tänäkin vuonna yhtä kauniin kuin ennenkin. Marianne, hänen vaimonsa ja suuri rakkautensa. He olivat tavanneet lukiossa ja olleet yhdessä siitä asti. Munch siveli punertavaa partaansa ja lähetti vaimolle lämpimän ajatuksen. Marianne oli kattanut aamiaispöydän valmiiksi, siinä oli kukkamaljakkokin ja pieni lappu: *Muista että Miriamilla on illalla näytös! Tulen kotiin neljän aikaan, mennään sitten yhdessä.* Munch ojensi kädet suoraksi, tukahdutti haukotuksen ja otti savukkeen pöydällä olevasta rasiasta. Takana oli melkoinen vuosi. Ehkä jännittävin ja parhain koko hänen kaksikymmentävuotisen poliisinuransa aikana. Uusi murhayksikkö. Omat tilat Mariboes gate 13:ssa, kaukana Grønlandin poliisitalon raadannasta. Ja kenet olikaan valittu yksikön johtajaksi? Munch hymyili, sytytti savukkeen ja käänsi kasvonsa kesäkuun kalpeaan aurinkoon. Alkukesä oli ollut Oslossa melko viileä ja Marianne oli vihjaillut viime viikkoina melko usein. *Mitä jos matkustaisimme tänä vuonna jonnekin, Holger? Etelään? Nauttimaan auringosta?* Munch oli väistellyt parhaansa mukaan, käyttänyt samaa tekosyytä kuin aina. Työtä. Hänen täytyi olla valmiina. Mitä vikaa mökissä oli? Siinä jossa he aina lomailivat? Vaimon ilmeestä näki ettei se ollut toivottu vastaus, mutta kyseleminen loppui. Marianne tunsi hänet niin hyvin. Tilauslentokoneen ahtaudessa, humalaisten keskellä, ihmisjoukossa rannalla, syömässä ”norjalaisia lihapullia” jossain täyteen ahdetussa ravintolassa? Mikä ih-

misiä vaivasi? Munch oli kerran suostunut lähtemään Gran Canarialle kun Miriam-tytär oli pieni, ja siellä oli ollut sietämätöntä. Ei koskaan enää. Mökillä oli toista, ei ketään näkyvissä. Se oli hänelle lomaa. Silloin harvoin kun siihen oli tilaisuus.

Munch imaisi pitkään savukettaan ja sulki silmänsä. Hän ei saanut sitä tyttöä mielestään. Johto oli antanut vapaat kädet ja hän oli palkannut parhaat. Ollut varma että paremmaksi yksikkö ei voisi enää tulla, mutta sitten poliisikorkeakoulun rehtori soitti. *Olen tainnut löytää sinulle yhden, Munch. Hän on omaa luokkaansa.* Munchilla oli ollut murhatutkinta kesken ja hän suostui hyvin vastahakoisesti tapaamaan tytön, mutta jo kahdenkymmenen minuutin kuluttua hän oli valmis palkkaamaan tämän.

Mia Krügerin.

Munch oli neljäkymmentäneljävuotias ja tottunut siihen että häntä kunnioitettiin, mutta nuori tyttö istui kahvilan pöytään häntä vastapäätä eikä näyttänyt välittävän vähääkään siitä, kuka hän oli.

Hoikka. Mustat vaatteet. Pitkät mustat hiukset kauniiden kasvojen molemmin puolin, säihkyvän siniset kirkkaat silmät, jotka tuntuivat näkevän hänen lävitseen.

Kaksi pientä poikaa oli löydetty kuolleina pellolta kuollut ketu välissään.

Munch jätti tytön kahvilaan katselemaan löytöpaikalla otettuja kuvia ja tarkkaili häntä ulkoa.

Kaksikymmentäyksivuotias.

Munch värähti kun tyttö myöhemmin työnsi kansion pöydän yli ja sanoi kuin maailman yksinkertaisimman asian:

”Muutama kuva puuttuu.”

Munch sively partaansa ja naurahti itsekseen.

Tyttöä ei varsinaisesti silloin palkattu.

Hän ei ollut allekirjoittanut virallista sopimusta, vai oliko?

He olivat ratkaisseet murhajutun ja sen jälkeen Munch ei ollut nähnyt tyttöä.

Kaksoissisko.

Heroinisti.

Mia oli kulkenut yöt pitkin katuja etsimässä siskoaan, kunnes Munch oli joutunut tekemään siitä lopun.

Sinun täytyy nukkua, Mia.

Tämä ei käy.

Sisko oli viimein löytynyt eikä Munch tiennyt miten olisi tullut kinnut tytön vastauksen, kun hän viimeksi soitti tälle.

Mietin asiaa.

Munch ojensi kätensä ylös, tukahdutti haukotuksen ja meni hiljalleen keittiöön kahvinkeittoon. Lappu oli pöydällä vieläkin. Miriamin esiintymisestä. Tietysti hän menisi katsomaan. He olivat olleet jonkin aikaa huolissaan, koska neljätoistavuotiaalla tytärellä ei näyttänyt olevan minkäänlaista sosiaalista elämää, hän istui vain yksin huoneessaan, eikö hänellä ollut ystäviä? Mutta sitten löytyi teatteriryhmä ja nyt tyttöä ei paljon näkynyt kotona. Hyvä niin. Munch otti lapun pöydältä ja aikoi kiinnittää sen jääkaapin oveen kun hänen puhelimensa soi.

Hän katsoi näyttöä.

Anette Goli.

Hänen lähin apurinsa, ensimmäiseksi palkattu, Munch ei olisi selviytynyt ilman tätä pätevää poliisijuristia.

”Niin, Holger?”

”Joko kuulit siitä?”

”Mistä?”

Anette kuulosti kireältä, oli ilmeisesti matkalla jonnekin, tautalta kuului autonoven pamahdus.

”Metrossa on tapahtunut räjähdys. Lähellä Majorstuan asemaa. Kaikki yksiköt on hälytetty paikalle.”

”Mitä?”

Munch seisoj keskellä keittiön lattiaa lappu kädessä. Marianne ja Miriam olivat ostoksilla. Minne he olivat aikoneet mennä? Keskustaan? Ei vaan Sandvikan kauppakeskukseen. Aivan toisaalle.

Ei lähelläkään.

"Se oli pommi", Anette jatkoi. "Nainen, jolla oli pommiliivi. Meidät halutaan mukaan."

"Mitä? Täytyykö meidän...?"

"Yleinen hälytystila", Anette keskeytti. "Armeija, turvallisuuspoliisi, kansallisen turvallisuuden yksikkö, kaikki poliisit, kaikki on kutsuttu mukaan. Siellä on varmasti täysi kaaos. Hallitus istuu kriisikokouksessa ja kuningasperhe aiotaan siirtää turvaan, kuinka nopeasti pääset toimistolle?"

"Siis... itsemurhapommittaja?" Munch sanoi ja oli jo menossa ovelle.

"Sitä ei tiedetä varmasti. Milloin ehdit?"

"Pian", Munch sanoi ja nappasi autonavaimet koudasta oven pielestä.

"Olen soittanut kaikille", Anette jatkoi. "Katja on Hollannissa ja Fredrikiä en tavoittanut, mutta Ludvig, Anja ja se uusi, Larsen, ovat tulossa."

"Hyvä", Munch sanoi ja huomasi seisovansa portailla sukka-sillaan.

Hitto.

Hän juoksi sisälle hakemaan kengät ja sitten autolle.

"Nainen jolla oli pommiliivi, siinäkö kaikki?"

"Enempää en tiedä", Anette vastasi. "Siellä on kaikki sekaisin. Yritän saada lisätietoja. Oletko jo tulossa?"

"Aivan heti", Munch sanoi.

Ja työnsi avaimen virtalukkoon.

4

Mia Krüger istui isän jadenvihreän Jaguarin ratissa ja tunsii olevansa onnellinen ensimmäistä kertaa pitkään aikaan. Vähän huo-

lissaan tietysti, viime päivät olivat olleet yhtä helvettiä, mutta he olivat kestäneet sen yhdessä. Kaksoissisko uikutti uuden asunnon leveässä sängyssä hiestä märkänä, epätoivoisena, ja yritti vain lähteä takaisin kadulle, mutta Mia pysäytti hänet ovella.

Ole kiltti, Sigrid.

Meidän täytyy saada aine pois sinun kehostasi.

Edes minun takiani.

Sisko oli vähällä karata, mutta antoi lopulta periksi. Ei vastustellut kun Mia talutti hänet makuuhuoneeseen. Puhtaat lakanat, ikkunaverhot kiinni. Jääkaappi täynnä, ei tarvinnut mennä mihinkään. Olla vain sisällä. Keskittyä asiaan.

Ajamaan heroiini pois siskon elimistöstä.

Ensimmäinen vuorokausi oli pahin.

Mia oli nähnyt vieroitusoireita elokuvissa, mutta ei koskaan tosielämässä, tuota hirvittävää huutoa syvältä sisimmästä, tuntui kuin sisko ei olisi enää ihminen vaan eläin, sähisevä ja raivokas, koska keho ei saanut sitä mitä ehdottomasti tarvitsi.

Huumetta.

Uuden tripin.

Ole kiltti, Mia.

En kestä tätä...

Lyhyen hetken Mia oli vähällä antaa periksi. Siskon epätoivoinen ja uupunut katse. Kaksoiset. Hän melkein tuns siskon kivut omassa kehossaan, kuin olisi itse maannut kiljuvana sängyssä.

Ei hitto, Mia.

Tästä ei tule mitään...

Lopulta Sigrid nukahti.

Hiestä märkänä, loputtoman uupuneena.

Mia valvoi hänen vierellään koko yön, ei lähtenyt hetkeksikään sängyn vierestä, ja kun sisko lopulta heräsi, kaikki oli hiukan paremmin.

Kylmä pyyhe otsalle.

Vähän keittoa.

Kahden vuorokauden kuluttua Sigrid oli sen verran kunnossa että pystyi laskemaan asiasta jo vähän leikkiä, tuttu kaunis katse vaalean otsatukan alta, sisko oli taas oma itsensä.

Se oli hyvää, Mia, mutta mausteita saisi olla enemmän, jotain hyvää?

Mia Krüger vaihtoi vaihdetta, painoi kaasua ja onnistui viimeinkin ohittamaan rekan, joka oli madellut jo pitkään heidän edes- sään. Kaupunki oli jäänyt taakse, ympärillä näkyi vain kaunista luontoa, laajoja peltoja ja välkkyvä joki, joka kaarteli aurinkoisen rinteiden juurella. Valdres. Sieltä hän oli löytänyt parhaan paikan. Yksityisen vieroitushoitoklinikan. Se oli kallis, mutta sillä ei nyt ollut merkitystä. Lyhyt, salainen puhelu mummolle ja toinen isälle, vaikka hän oli luvannut Sigridille ettei kertoisi kenellekään.

Tarvitsen apua.

Voisitko lainata muutaman kruunun?

Sopiiko että otan Jaguarin pariksi päiväksi?

Tietysti.

Lapseton pariskunta oli adoptoinut kaksi pikkutyttöä, mutta Mia oli aina tuntenut perheen omakseen.

Mummon.

Äidin.

Isän.

Lapsuus suuressa talossa lähellä rantaa Åsgårdstrandissa oli ollut hyvä. Äiti ehkä vähän liian ankara, mutta ei hän tarkoittanut mitään pahaa, halusi vain että hänen tytoillään olisi turvalliset rajat ja kaikki muutenkin kunnossa.

Sigrid ja Mia.

Mia ja Sigrid.

Toinen tumma, toinen vaalea.

Lumikki ja Ruusunen.

Jos sinä otat minun niin minä saan sinun?

Hän ei koskaan unohtaisi sitä hetkeä heidän yhteisessä ulla- kohuoneessaan rippijuhlien jälkeen, molemmat olivat saaneet ho-

peisen ranneketjun jossa oli ankkuri, sydän ja kirjain.

Hänellä M.

Sigridillä S.

Sitten kuulumme toisillemme ikuisesti?

He nukahtivat sinä iltana samassa sängyssä ja siltä Miasta tuntui.

Tämä kestää ikuisesti.

Siksi se oli niin suuri järkytys.

Heillä oli kyllä erilaiset harrastukset kun he kasvoivat isommiksi. Sigridillä hevoset ja käsipallo ja ystäviä joka puolella. Mia pysytteli lähinnä omissa oloissaan. Mieluiten autotallissa korjaamassa mopoaan.

"Lähtisit nyt, Mia."

Sisko portailla valkoviinipullo repussa.

"En halua."

"Miksi et, koko luokka tulee."

Mia oli tuntenut sen varhain, jo silloin.

Ettei hän ollut niin kuin toiset.

Hän ei osannut oikein selittää sitä, mutta nuoruus oli häneltä jo takana eikä se kiinnostanut häntä enää.

"Sinä olet samanlainen kuin minä, Mia."

Mummo, joka ei ollut hänen biologinen mummonsa, mutta silti samanlainen. Nauroi kohti taivasta takapihalla viskilasi kädessä ja sikari suupielessä tietäen että häntä pidettiin hulluna, mutta siitä hän vähät välitti.

"Sinä näet asioita joita muut eivät näe. Eikö niin, ystäväni?"

Kauniit viisaat silmät ja lämmin käsi hänen poskellaan.

"Mia Kuunsäde. Minun pieni intiaanini."

Sigrid oli nukahtanut hetkeksi mutta heräsi kun maisema taas muuttui, pieni taajama, huoltoasema ja lähikauppa, opaskyltti josta näki että he olivat oikealla tiellä.

"Missä me olemme?"

Sigrid venytteli ja katsoi ulos ikkunasta.

”Melkein perillä”, Mia sanoi hymyillen, kääntyi tienhaarasta ja lähti ajamaan mutkaista tietä ylös laakson perälle.

Valdresin klinikka.

Neljän viikon vieroitushoito.

Kaukana muista ihmisistä.

Raitista ilmaa.

Ravitsevaa ruokaa.

Paljon liikuntaa.

Sigrid oli ollut epäluuloinen, mutta suostunut lopulta.

”Mutta minun täytyy ensin käydä kertomassa Markukselle. Ettei hän ole minusta huolissaan.”

Mitä?

Oletko hullu?

En päästä sinua puhumaan sen idiootin kanssa.

Ei.

Et edes soita.

Unohda koko juttu.

Markus Skog.

Sigridin hontelo poikaystävä, joka oli olevinaan jonkinlainen muusikko mutta oli tosiasiasa vain surkea narkomaani, joka sai Sigridinkin sortumaan ja muuttumaan täysin.

Mia vihasi häntä.

Hän puristi hetken rattia tiukasti, mutta hillitsi itsensä.

Ole ystävällinen nyt.

Viimeisinä hetkinä ennen kuin sisko menisi hoitoon.

Sigrid liikahti penkillä lähemmäksi häntä ja laski varovasti päänsä hänen olalleen huomattuaan kaukana edessä opasteen.

Suuri valkoinen rakennus, jonka ympärillä oli monta pientä punaista taloa. Pihalla korkeita puita, lippu liehui tangossa.

Hetken kuluttua he seisoivat portailla, hoitaja joka oli tullut ulos heitä vastaan oli vetäytynyt vähän kauemmaksi että he saivat hyvästellä rauhassa.

Sigrid vilkaisi varovasti ulko-oveen päin ja näytti pelokkaalta,

oli kuin pieni lapsi joka ei tiedä mitä tulevaisuus tuo tullessaan.

”Selviänkö minä tästä?”

Hän puraisi huultaan ja puhalsi otsatukkaa silmiltä.

”Kyllä kaikki sujuu hyvin, Sigrid, olen ylpeä sinusta.”

”En tiedä”, sisko sanoi ja nosti repun portailta.

”Varmasti sujuu.”

Sigrid katsoi ympärilleen, tuli lähemmäksi ja halasi häntä pitkään. Kuiskasi korvaan.

”Kiitos sinulle, Mia.”

”Tulen hakemaan sinut neljän viikon kuluttua”, Mia kuiskasi takaisin.

Sigrid hymyili vaisusti ja meni sisälle.

Suureen valkoiseen rakennukseen.

Vieroitushoitoon.

Mian silmät olivat kyynelissä koko matkan laaksoa alas, hänen teki mieli kääntyä ja ajaa takaisin, halata siskoa lujasti vielä kerran, tai ei päästää koskaan irti.

Yhdessä ikuisesti.

Ajettuaan päätieta parikymmentä kilometriä hän pysähtyi ja nousi hetkeksi autosta.

Raitista ilmaa.

Hemmetti.

Puhelin soi autossa.

Hän antoi sen soida.

Kohta se soi uudestaan.

Mia avasi oven ja otti puhelimen takapenkiltä.

Yskähti, ryhdistäytyi ja vastasi.

”Niin, Mia?”

”Hei Mia, Munch täällä.”

”Hei Holger, mitä kuuluu?”

Munch kuulosti kireältä. Kuin olisi ajatellut jotain muuta kuin puhelua, keskittynyt muihin asioihin, ympäristöön.

”Täällä on kriisitilanne, etkö tiedä uutisia?”

Uutisia?

Ei.

Hän oli ollut irrallaan maailmasta monta päivää.

”Tänä aamuna räjähti pommi metrossa lähellä Majorstuan asemaa. Kaikki yksiköt on kutsuttu töihin, pääsetkö tulemaan tänne? Missä olet?”

Mia katsoi ympärilleen.

”En oikein tiedä.”

”Oletko kaukana?”

”Muutaman tunnin matkan päässä.”

”Selvä. Lähetän osoitteen, voitko tavata minut siellä?”

”Osoitteen? Missä?”

”Smestadissa. Milloin ehdit sinne? Parin tunnin kuluttua, niinkö?”

”Joo... mutta...”

”Hyvä. Nähdään siellä.”

Munch lopetti puhelun vastausta odottamatta.

Pommi?

Mitä helvettiä?

Mia Krüger työnsi puhelimen taskuun, istui ratin taakse ja ajoi nopeasti levikkeeltä tielle.

5

Jessica Blomqvist ryntäsi Akersgatalta VG:n taloon, juoksi hissille ja painoi kiivaasti nappia. Hissi ei ollut maailman nopeimpia ja tänään se tuntui aivan erityisen hitaalta. Viipyi ja viipyi. Numerot vaihtuivat oven yläpuolella etanan vauhtia. *Tule jo, en ehdi odottaa.* Jessica oli tottunut siihen että luodit viuhuivat ympärillä ja kaikkialla paloi, se oli hänen pomonsa, VG:n päätoimittajan William Woldin mieluisin sanonta. *Nyt palaa, Jessica. Palaa kaikkialla.* Oli

pa asia melkein mikä tahansa. *Liikkeelle, Jessica, ensimmäisenä paikalla, eikö niin?* Hän oli aloittanut kulttuuriosastolla mutta saanut nopeasti siirron kotimaanosastolle kirjoitettuaan artikkelisarjan vastaanottokeskuksissa asuviin pakolaisiin kohdistuneista hyökkäyksistä. Vihje oli tullut ystävältä, joka oli töissä vastaanottokeskuksessa. *Tuolla liikkuu niin paljon sairaita ihmisiä, Jessica, et aavistakaan.* Kiitos vain, kyllä hänellä aavistus oli. Kulttuuriosastolla oli tietysti erilaista, vaikka erikoisista ihmisistä sielläkin kirjoitettiin, enimmäkseen huomionkipeistä julkkiksista. Kaikenlaiset PR-agentit soittelivat pitkin päivää ja yrittivät vakuuttaa hänelle miten iso juttu oli, että joku kirjailija oli julkaissut kirjan, tai miten suunnattoman tärkeää olisi että joku televisiosta tuttu pääsisi puhumaan avioerostaan. Voisivatko he tulla ottamaan kuvia? Ja haastattelemaan?

Ei, kotimaanosastolla oli parempaa. Tunsi tekevänsä edes jotain hyödyllistä. Vaikka punaviiniä kuluikin iltaisin yhä enemmän, suojaavaksi kalvoksi kaikkea kurjuutta vastaan. Hänellä oli tekeillä artikkeli sijaiskotilapsista ja Wold oli painostanut viimeksi eilen illalla, *nyt on kiire, Jessica, senhän piti olla valmis jo viime viikolla?*

Nyt se sai tietysti jäädä.

Sillä koskaan ennen päätoimittajan mielisanonta ei ollut tuntunut yhtä todenmukaiselta.

Koko kaupunki oli muuttunut.

Jessica oli juossut räjähdyspaikalta takaisin pyörälleen.

Kaikki näyttivät huolestuneilta, ihmiset jotka tavallisesti kiirehtivät toistensa ohi kadulla pysähtyivät juttelemaan.

Mitä oikein on tekeillä?

Tiedätkö jotain?

Sireenit ulvoivat joka puolella.

Hissi kilahti lopultakin ja Jessica astui sisään samalla hetkellä kun yksi työkaveri tuli juosten aulan poikki, Annika Jørgensen rikospuolelta, yhtä ällistyneen näköisenä kuin kaikki jotka Jessica oli nähnyt Majorstuasta tullessaan.